

Els infants de La Seu canten caramelles a la Catedral

► Dissabte Sant al matí, i seguint la tradició, infants i adolescents de totes les escoles de La Seu d'Urgell, van acudir al claustre de la Catedral per cantar les Caramelles de la Pasqua de Resurrecció al Sr. Arquebisbe i al Bisbat. Anaven organitzats i acompanyats per l'Escola de Música de La Seu, amb la seva directora al davant, Sra. Sònia Lanau. I tots estaven dirigits pel professor i director de cant Sr. Rafel Llobet. L'Arquebisbe Joan-Enric va valorar molt l'esforç dels pares i de les famílies i els va felicitar per aquesta bona iniciativa que fa anys que perdura.

GLOSSA

Transmetre allò que es viu

Tot conversant amb monitors i caps escoltes de centres d'esplai i agrupaments cristians, és fàcil comprovar que aquestes setmanes viuen moments de gran activitat. Comencen a preparar les colònies d'estiu i els campaments. Aquestes activitats no sempre són prou considerades o no se'ls atorga la importància que tenen. Perquè cal que tots els monitors i caps facin un veritable esforç de creativitat i responsabilitat educatives per aconseguir que totes les possibilitats de formació, creixement i educació que ofereix el temps lliure s'aprofitin plenament.

Més enllà de les tècniques educatives —si bé a través d'elles—, la vida dels educadors i la seva relació amb els infants han de ser testimoni d'aquells valors bàsics que, esdevinguts virtuts, configuren personalitats plenament desenvolupades i persones capaces de viure la vida amb autonomia i solidaritat: l'esforç, el compromís, el diàleg, la compassió, la capacitat per a la contemplació i la joia... Al capdavant, l'aprenentatge d'aquelles virtuts i actituds bàsiques que neixen de l'Evangeli, que agermanen en la comuna condició humana, són el resultat del que s'ha experimentat en la vida quoti-

diana, del que s'ha descobert en el testimoniatge de monitors i caps en aquestes activitats que ens han ajudat a configurar la pròpia vida.

Aquesta educació en les virtuts evangèliques mitjançant el lleure ha de tenir, en la seva especificitat, el mateix nivell de rigor i exigència que desitgem i esperem de l'educació a l'escola; no pot ser fruit de la improvisació ni de la descurança. Ha de ser un treball planificat i organitzat, amb especificació dels objectius i amb una avaluació del que s'ha fet. «Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,16).

És hora per a caps i monitors, doncs, de formular objectius i revisar fins a quin punt els tenim assumits personalment, o quin és el nostre grau d'esforç per arribar-hi. La credibilitat de les propostes descansa en la credibilitat i coherència de la vida dels qui les proposen, perquè són jardiniers que planten llavors en terra fèrtil, llavors que donaran el cent per u!

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La Vetlla Pasqual (III): Proclamem i escoltem la Paraula de Déu

En el recordar agraïdament la Vetlla Pasqual en aquests escrits dels diumenges del temps pasqual, per aprendre a viure la fe i celebrar-la adequadament, avui ens centrem en la lectura llarga, meditativa de la Paraula de Déu, que és també un dels elements centrals de tota celebració cristiana. Nosaltres proclamem una Paraula «viva i eficaç... penetrant» (He 4,12) que ens fa entrar sacramentalment en la història de la salvació de la humanitat. Ja que Déu ha intervingut en la història per salvar-la i la Bíblia conté el relat d'aquest amor fet vida del poble d'Israel i que, encarnat en Jesús, el Fill de Déu, és la Paraula feta carn per obra de l'Esperit i que ha estat enviada «per redimir-nos».

La nit de la Vetlla Pasqual és l'esclat victoriós de la Paraula de Déu. Aquesta nit santa podem gaudir de 7 lectures de l'Antic Testament —dels llibres del Gènesi (2), l'Èxode, els profetes Isaïes (2), Baruc i Ezequiel—, i 2 lectures del Nou —l'Apòstol Sant Pau i l'Evangeli sinòptic de la Resurrecció. En total 9 llargues lectures, que són proclamades, acollides «reposadament», amb fervor i silenci meditatiu. Després, a cadascuna, el Cantor ens ofereix la bellesa de cant del salm responsorial amb la nostra resposta comunitària cantada, i el president de la Vetlla dirigeix una pregària, recollint les oracions i súpliques de tota l'assemblea reunida. És l'única vegada que el Missal mana una monició perquè el poble es ben disposi a l'escolta i assaboreixi la Paraula de Déu. En entrar en el Nou Testament, cantem l'himne antiquíssim del Glòria i s'il·lumina l'altar al màxim, fent sonar joiosament les campanes per anunciar a tot el món la joia de la Resurrecció del Senyor. I abans de l'Evangeli cantem l'*al·leluia* de forma solemne (tres vegades), per assaborir-la més, després del silenci quaresmal.

Com deia el Papa Benet XVI «l'Església es fonamenta sobre la Paraula de Déu, en neix i en viu. Al llarg de tota la seva història, el poble de Déu hi ha trobat sempre la força, i la comunitat eclesial creix també avui en l'escolta, en la celebració i en l'estudi de la Paraula de Déu» (*Verbum Domini* 3). Que n'és d'important i exigent aquesta proclamació abundant de la Paraula de Déu en la Vetlla Pasqual i després en les misses dels diumenges! No la podem negligir, per més que ens demani un esforç d'atenció i d'acollida. Per això vetllem aquesta nit! Perquè la fe ve d'escoltar la Paraula de Déu i fer-ne cas. Jesús deia «feliços els qui escolten la Paraula de Déu i la guarden!» (Lc 11,28), o «la posen en pràctica» (Lc 8,21). El Papa Francesc ho ha comentat dient: «Aquestes són les dues condicions per seguir Jesús: escoltar la Paraula de Déu i posar-la en pràctica. Aquesta és la vida cristiana, res més. Senzill, Senzill! Potser nosaltres ho hem fet una mica més difícil, amb tantes explicacions que ningú no entén, però la vida cristiana és així: escoltar la Paraula de Déu i practicar-la. I per escoltar la Paraula de Déu, només cal obrir la Bíblia, l'Evangeli. Aquestes pàgines, no han de ser llegides, sinó escoltades. Escoltar la Paraula de Déu és llegir allò que diu: «Què li diu això al meu cor? Què m'està dient amb aquesta paraula?» I la nostra vida canvia.» Ens hauríem d'acostumar a llegir-la, meditar-la i fer-la oració cadascú, perquè després, en l'assemblea, puguem escoltar-la i entendre-la encara millor. Perquè sabem que quan la Paraula és proclamada en l'assemblea litúrgica, realment és Déu qui parla. Que la Pasqua signifiqui estimar encara més la Paraula de Déu!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **IÑAKI ALEGRIA**

Alegria etiòp

Fa tres anys, el pediatre Iñaki Alegria va anar a Etiòpia, on va viure durant quatre mesos per «sentir de primera mà la realitat de les persones». Des del primer dia, la seva ànima va quedar atrapada a Gambo i mai més «no va tornar». Ha estat cooperant a l'hospital d'aquella població, amb el suport de Mans Unides. Ara hi tornarà, però només amb bitllet d'anada.

Què et va copsar més d'Etiòpia?

Àfrica són emocions intenses. Pots passar de l'alegria més meravellosa a la tristesa més profunda en qüestió de segons. Vaig sentir una gran impotència en veure que moren nens i nenes que no haurien de morir, que aquí sobreviuen; moren per malalties que es poden curar, com la diarrea o la pneumònia.

Com ha canviat la teva vida?

Un cop he posat un nom propi, una mirada, una història personal als nens i nenes que moren de fam no puc romandre indiferent. Ara ja no és el nen que cada segon mor de fam al món, ara és Ruziya, és Firaol, és Abdelkarim... Quan penso en els meus dies a Gambo, un calfred em recorre el cos. Vaig fundar l'ONG «Duna, petits grans de sorra» i el projecte «Alegria amb Gambo», per iniciar una cooperació amb Etiòpia. Ara ha arribat el moment de tornar-hi. Només ets veritablement feliç quan busques la felicitat dels altres.

I a nivell de fe, t'ha ajudat a créixer?

En els rostres de Ruziya, Abdulakim, Mikaeli... veus el rostre de Crist. Quan els aculls i els aliments estàs acollint i alimentant Crist. Jesús es fa present en la vida dels més necessitats i ens crida. No podem romandre indiferents. El món està com està per falta d'amor. No sabem estimar. Déu és Amor, quan actues amb amor en benefici dels altres no hem de tenir por: Déu proveirà.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acte d'amor

Amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima, t'estimem, perquè tu, oh Déu, ets el més digne del nostre amor.

Nosaltres et volem estimar com els benaurats t'estimen al cel; nosaltres volem acatar tots els designis de la teva divina providència lliurant-nos totalment a la teva voluntat.

Per amor teu també estimem els qui tenim a prop servint-los com a nosaltres mateixos; perdonem ben sincerament tots els qui ens han ofès i demanem perdó a tots els qui hem ofès.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Defiend la custodia compartida

Creo que cuanto más dure el odio entre los padres más durarán los conflictos de los hijos, ¿o no?

Tengo una cosa bien clara a estas alturas, que hoy en día nadie pone en duda: la extraordinaria importancia de que ambos padres estén presentes en la vida del niño después de la separación (siempre, claro está, que las circunstancias personales de los progenitores lo permitan).

Los hallazgos en minuciosas investigaciones de que la presencia de la figura del padre no custodio es crucial para el desarrollo de los hijos han impulsado la idea de que el régimen de custodia compartida sea el más beneficioso para el niño.

El debate está servido, porque a raíz de esta idea se ha desencadenado una corriente médico-jurídica de acérrimos defensores y de oponentes igualmente tenaces.

Ciertamente, en el caso que uno de los progenitores no esté dispuesto o no sea capaz de llevar a cabo sus funciones para con sus hijos, la custodia individual no admite dudas y es una buena decisión, siempre que el padre o la madre no custodio tenga la posibilidad de estar con sus hijos. El derecho de visitas del padre no custodio constituye no sólo un derecho, sino también un deber.

Hay un sencillo argumento a favor de la custodia compartida: si en la familia antes de la separación ha existido una custodia compartida natural, ¿por qué razón el divorcio determina que la situación ha de cambiar?

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No perder la memoria del primer amor

Hace unos días, un sacerdote, un religioso, explicaba retazos de su vocación, de su llamada; de repente, con toda sencillez, sin apercibirse, su cara se iluminó, sus ojos contemplaban gozosos internamente aquel momento: la presencia del Amado, el gozo del encuentro, la seguridad de la llamada.

En palabras de santa Teresa, es la experiencia gozosa de que «mi Amado es para mí, y yo soy para mi Amado». Joven y menos joven, oye al Pastor, al Amigo: «A ti te hablo, levántate». Levántate, sí, es palabra de Amor, de misericordia y de don. Es propuesta de vivir en Él, con Él, para Él. Es invitación a imitarle, a caminar con Él y con los hermanos, a servir como Él hasta el extremo.

El Amo de la mies llama a nuevos *emprendedores*. Recibe la experiencia de la misericordia de Dios con humildad, amor, agradecimiento, servicio,...

En el seno de la familia cristiana, en la comunidad de fe, en la Iglesia, en la oración, en los sacramentos..., Jesús sale a tu encuentro.

Con el papa Francisco, cada uno de nosotros decimos a los de nuestro alrededor: Pide por mí. Con María, la Madre del Sí, sigamos humildes y gozosos a nuestro Señor.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. M. D. de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). St. Toribi de Mogrovejo, bisbe; Sta. Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastro.
- 28. □ Dimarts** [Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.
- 29. □ Dimecres** [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Robert, prev. cistercenc.
- 30. □ Dijous** [Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.
- 1. □ Divendres** [Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VI-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.
- 2. □ Dissabte** [Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14]. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església. Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
- 3. □ † Diumenge vinent**, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Ac 9,26-31 / Sl 21 / 1Jn 3,18-24 / Jn 15,1-8]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

Oscar Bardají i Martín

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: «Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigüeu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home el teniu a davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici". La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. / Més val emparar-se en el Senyor, / que posar confiança en els homes. / Més val emparar-se en el Senyor, / que fiar-se dels poderosos. R.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat / i heu vingut a salvar-me. / La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, / us exalço, Déu meu! / Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo! / Perdura eternament el seu amor. R.

Crist, el bon pastor. Pintura mural de les Catacumbes de Sant Calixt (Roma, segle III)

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que, quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dóna de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,8-12)

En aquellos días, Pedro, lleno del Espíritu Santo, dijo: «Jefes del pueblo y ancianos: Porque le hemos hecho un favor a un enfermo, nos interrogáis hoy para averiguar qué poder ha curado a ese hombre; pues, quede bien claro a todos vosotros y a todo Israel que ha sido el nombre de Jesucristo Nazareno, a quien vosotros crucificasteis y a quien Dios resucitó de entre los muertos; por su nombre, se presenta éste sano ante vosotros. Jesús es la piedra que desechasteis vosotros, los arquitectos, y que se ha convertido en piedra angular; ningún otro puede salvar; bajo el cielo, no se nos ha dado otro nombre que pueda salvarnos.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los hombres, / mejor es refugiarse en el Señor / que fiarse de los jefes. R.

Te doy gracias porque me escuchaste / y fuiste mi salvación. / La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / Tú eres mi Dios, te doy gracias; / Dios mío, yo te ensalzo. / Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,11-18)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Yo soy el buen Pastor. El buen pastor da la vida por las ovejas; el asalariado, que no es pastor ni dueño de las ovejas, ve venir el lobo, abandona las ovejas y huye; y el lobo hace estragos y las dispersa; y es que a un asalariado no le importan las ovejas.

Yo soy el buen Pastor, que conozco a las mías, y las mías me conocen, igual que al Padre me conoce, y yo conozco al Padre; yo doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este redil; también a éstas las tengo que traer, y escucharán mi voz, y habrá un solo rebaño, un solo Pastor. Por esto me ama el Padre, porque yo entrego mi vida para poder recuperarla. Nadie me la quita, sino que yo la entrego libremente. Tengo poder para entregarla y tengo poder para recuperarla: este mandato he recibido de mi Padre.»

COMENTARI

El Bon Pastor dóna la vida per les seves ovelles

La imatge del pastor i del ramat, a l'Orient té una llarga tradició. *Pastor* és un antiquíssim títol d'honor per als Senyors i per als déus. Ara bé, Jesús es presenta com el veritable Pastor. La seva vinculació al ramat no és superficial, sinó estreta i plena d'amor. En el profund de la comunitat cristiana s'experimenta la comunitat de Jesús amb el Pare. El Bon Pastor està preparat per donar la seva vida per les ovelles, que li han estat encomanades perquè sap que està en les mans del Pare. Ell les coneix totes i ens crida al servei del ramat: també nosaltres hem d'ajudar, salvar, guarir. Servir la vida és la cosa més valuosa que podem fer per als altres.

Jesús és el Bon Pastor que espontàniament dóna la seva vida per les ovelles, a diferència de tots els altres que només treballen a jornal, simples mercenaris que només busquen el seu guany i prou. Aquesta és la Bona Notícia que anuncia la Pasqua: Déu en Crist ve a trobar-nos per oferir-nos la seva amistat, sense fixar-se en els nostres mèrits, en la nostra bondat o en els nostres pecats. La mort de Jesús és un acte d'amor i de llibertat. Jesús és la insuperable manifestació de l'amor que ens té Déu, a tothom sense distinció, fins i tot a aquelles ovelles que «no són d'aquest ramat». La perspectiva universal de l'amor salvífic del Senyor s'estén a tota la humanitat.

En el fragment evangèlic d'avui, Jesús no es presenta com *un* bon pastor, sinó que és *el* bon

Pastor. Manté amb les seves ovelles relacions de coneixement recíproc, fonamentades en l'amor que el Pare té per elles i per ell. Té cura de totes les que li pertanyen i les defensa de tots els perills. Ha donat la seva vida per elles per tal que només hi hagi un sol ramat i un sol Pastor. Potser aquesta imatge ens diu poc en l'època industrial. La imatge del Bon Pastor ens diu que Jesús no busca defensar la seva vida, sinó la dels altres. Hi ha més joia en el donar que en el rebre.

En l'assemblea eucarística, convocada i reunida pel Bon Pastor que la presideix, ell alimenta amb el seu cos i la seva sang els qui han escoltat la seva veu i la coneixen en una relació d'intimitat.

Ignasi Ricart, claretia

Celebració de la Pasqua a la Catedral

El diumenge dia 5 d'abril, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir la solemne Eucaristia del dia de Pasqua a la S.E. Catedral de Santa Maria d'Urgell, amb el Canonges i els seminaristes i una gran participació de fidels.

Mons. Vives va animar els fidels en la seva homilia: «Visquem la Pasqua amb molta alegria. Crist ha resuscitat: celebrem-ho plens de joia i d'amor. Avui, Jesucrist ha vençut la mort, el pecat, la tristesa... i ens ha obert les portes de la nova vida, l'autèntica vida, la que l'Esperit Sant va donant-nos per pura gràcia. Que ningú no estigui trist! Crist és la nostra Pau i el nostre Camí per sempre. Ell avui "manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la seva vocació altíssima"» (Concili Vaticà II, *Gaudium et Spes* 22).

Dins la missa, els fidels van renovar les promeses baptismals i al final de la celebració, l'Arquebisbe impartí la benedicció papal amb indulgència plenària.

A la sortida van venir a cantar-li les Caramelles de Pasqua el Cor d'homes adults de la ciutat, dirigit per Lluís Obiols, a la porta de la Catedral, amb gran afluència de fidels i visitants.

La diòcesi viu amb intensitat el Tridu Pasqual

Dijous dia 2 d'abril va iniciar-se el Tridu Pasqual a totes les esglésies i comunitats religioses de la Diòcesi d'Urgell, amb la solemne celebració de l'Eucaristia del Dijous Sant o de la Cena del Senyor. A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell va presidir la celebració vespertina l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, concelebrada pels Canonges i els sacerdots de la ciutat, i hi van participar els seminaristes i el Cor de la Catedral, dirigit per Mn. Agustí Brescó. En la seva homilia l'Arquebisbe subratllà que en aquest dia «partim, repartim i compartim el Cos del Senyor que s'ofereix a la Creu, que fou sepultat i que resuscità gloriós, vencedor de la mort». També tingué un record per a les víctimes dels Alps i de Kènia, així com els màrtirs que són avui perseguits a causa de la fe en Crist, i demanà que l'estil del Senyor, de rentar els peus fos sempre el nostre.

L'Arquebisbe rentà els peus a un grup d'homes grans, ajudat pels seminaristes. La celebració es va cloure amb la Processó fins al Monument i l'adoració devota del Santíssim Sagrament.

La celebració del Divendres Sant es va dur a terme en les parròquies amb les pregàries del Via Crucis i amb les accions litúrgiques de la Passió del Senyor, a la tarda, prop de l'hora en què Jesucrist morí a la Creu. En el segon dia sant del Tridu Pasqual, i allà on és tradició, també es van seguir les processons amb un gran acompanyament de fidels. El bon temps va facilitar el seu seguiment.

A La Seu d'Urgell la celebració de la Passió del Senyor va ser presidida a la Catedral per l'Arquebisbe d'Urgell, on va exhortar els fidels a viure el sentit de la crucifixió del Senyor, que fou transformada per Jesús en l'expressió del seu amor i la seva acció fonamental de redempció de la humanitat. Va tenir un record

pels perseguits i els morts de manera violenta, animant a ser generosos en la col·lecta d'aquest dia pels Sant Llocs de la Terra Santa.

Al vespre va participar a la processó pels carrers de La Seu darrere el pas principal del Crist de la Sang. La processó de La Seu d'Urgell és una de les més antigues i rellevants de Catalunya i la més important del Pirineu. Té els seus orígens en el segle XVII. Les primeres datacions de la processó són de 1603. Hi ha 10 passos, alguns de molt llarga tradició i d'altres incorporats més recentment, a finals del segle XIX.

Fa dos anys se li va donar un nou impuls i hi participen molts col·lectius ciutadans en el manteniment dels passos i del cos dels armats.

La Vetlla Pasqual va ser presidida a la Catedral per l'Arquebisbe Joan-Enric acompanyat dels Canonges i els fidels. Mons. Vives va recordar que aquesta és una nit molt especial, la gran nit, que aquesta celebració és la més important i la més significativa de la litúrgia cristiana, la celebració per excel·lència: «Vivim moments de notícies dures sobre el patiment de les persones arreu del món, de persecucions, de dificultats, però això no ens ha de fer defallir, hem d'aprofitar la profunditat d'aquesta nit santa per a fer-nos ressò de la gran notícia de la resurrecció de Jesús.»

Després d'encendre el gran Ciri Pasqual a la porta de la Catedral, s'inicià la processó per la Catedral, amb els fidels portant les seves candeles, i va començar la celebració amb les lectures.

ràdio principat
ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

 Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

La Passió viva d'Oliana compleix 18 anys

A Oliana, després de la Processó del Silenci, es va dur a terme la «Passió Viva», una sèrie de nou quadres escènics en els quals es reflecteixen diversos moments de la història sagrada des de l'entrada de Jesús a Jerusalem fins a la seva crucifixió i davallament. Aquesta escenificació, que ja fa 18 anys que es duu a terme, és realitzada pels veïns del poble, agrupats en una entitat associativa, que s'encarrega dels vestuaris, les escenografies, i de participar-hi actuant. Hi

formen part unes 300 persones en total, que mostren els quadres a la processó del Crist i els fidels que l'acompanyen, en completa immobilització.

Les escenes, algunes de gran dramatisme, van ser seguides el Divendres Sant per prop d'un miler de persones, segons dades dels mateixos organitzadors: molts es desplacen cada any dels pobles veïns per participar d'aquesta singular escenificació de la Passió de Crist.